

(Kort bemærkning).

Poul Erik Dyrlund (S):

Jeg synes, hr. Knud Erik Kirkegaard udtrykker en meget, meget stor mistro til de parter og til den kommende AUF-bestyrelse. Der er intet i de her lovforslag, der peger i retning af, at man ikke vil udvise ansvarlighed og fornuft i de handlinger og dispositioner, der vil blive foretaget. Der er intet, vil jeg sige til hr. Knud Erik Kirkegaard, absolut intet, der peger i den retning.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Jamen jeg vil da ikke bestride, at der ved et eller andet mirakel på trods af politiske naturlove alligevel kunne komme et eller andet positivt ud af det her – det må man da sandelig håbe – men stadig væk er det fundamentale den systemfejl, der er lagt ind, så man ikke har fælles interesser, fordi den ene part pr. automatik bare kan sende regningen til den anden, sådan som hr. Dyrlund med lysende klarhed har beskrevet det her i Folketingssalen i dag.

Jeg ved ikke, om lønmodtagersiden lytter til hr. Dyrlund, men hvis den gør det, så har den i hvert fald fået opskriften på, hvordan man kan undgå at komme ud i de ubehagelige beslutninger om effektiviseringer: Bare lyt til hr.

Dyrlund, så går det hele!

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Og så er det hr. Aage Frandsen som ordfører.

Aage Frandsen (SF):

De her lovforslag, hvor man kan sige, at i hvert fald de to eller tre er centrale i den her forbindelse og de sidste to er følgelove, er jo en del af det samlede kompleks omkring voksenuddannelserne, som er aftalt mellem regeringen og partierne SF, CD og Enhedslisten. Og som jeg gav udtryk for i forbindelse med behandlingen af den første pakke, som hører under Undervisningsministeriet, så er vores grundsynspunkt på voksenuddannelser, at de har en helt særlig prioritet ud fra, at det er vigtigt, at alle får en livslang uddannelse, at vi sikrer kompetenceudvikling, at vi giver de kortuddannede særlige muligheder, at det er afgørende, at der ikke er brugerbetaling, der afskrækker, at der er en godtgørelse, som også tilskynder til, at folk tager voksenuddannelse, at arbejdsgiverne kommer til at bidrage mere til voksenuddannelserne, fordi det er dem, der trækker på dem, og at

der er fleksibilitet inden for uddannelsessystemet.

De lovforslag, vi har med at gøre her, som også vedrører indholdet i arbejdsmarkedsuddannelserne, et indhold, som åbenbart ikke optager Venstre og De Konservative ret meget, er jo også noget, som er udtryk for en forbedring i forhold til det, det har været hidtil. Det bliver mere overskueligt, det bliver mere fleksibelt, det bliver lettere at have med at gøre for dem, der skal bruge det, og der er også sikret en række ting omkring kvalitet i netop disse uddannelser.

Med hensyn til den konstruktion, som er bygget op, og som man fra Venstres og De Konservatives side angriber meget, vil jeg sige, at vi i Danmark har et voksenuddannelsessystem, som i udpræget grad finansieres af staten. Det er staten og dermed skatteborgerne, os alle sammen, der bidrager til det. Det kan have sine fordele, og det er også sådan, at man ikke skal afvise, at det er en model, som er acceptabel, men på et tidspunkt, hvor voksenuddannelsesudgifterne efterhånden bliver så store, må det også være rimeligt at sige, at de, der bruger systemet, nemlig arbejdsgiverne, også betaler direkte.

Under alle omstændigheder er det jo sådan, at pengene skal komme fra produktionen; de kan ikke komme ud af den blå luft. Hvad enten vi så henter dem via skattesystemet, som henter dem via borgerne, eller vi tager dem direkte fra kilden, nemlig fra arbejdsgiverne, er det jo under alle omstændigheder det samme sted, pengene hentes fra, og det er mere naturligt, at de hentes fra arbejdsgiverne.

Andre lande har et system, som i langt højere grad lader arbejdsgiverne betale direkte, og det synes vi er fornuftigt. Derfor synes vi også, det er en god model, der er bygget op, hvor man overlader meget mere til arbejdsmarkedets parter med henblik på at afgøre, hvilke uddannelser man mener er så vigtige for samfundet, at det er samfundet, staten, der skal betale alle udgifterne, hvilke uddannelser der måske er knap så vigtige i den forbindelse, så også arbejdsmarkedets parter, altså den enkelte arbejdsgiver, må bidrage direkte, og hvilke uddannelser der i virkeligheden burde betales af den enkelte arbejdsgiver, fordi det alene er den enkelte arbejdsgiver, der har glæde af dem og ikke resten af samfundet.

Den model, som her er bygget op, hvor man siger, at parterne selv må finde ud af det, synes